

HRAD

ve Skotsku

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Kouzelná krajina, vůně vanilky a hřejivá objetí

Donně – z tolika důvodů, že je nespočítám.

JULIE CAPLINOVÁ

HRAD
ve Skotsku

PŘELOŽILA PETRA KRÁLOVCOVÁ

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
THE CHRISTMAS CASTLE IN SCOTLAND
Julie Caplin © 2022

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022
Translation © Petra Královcová, 2022
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3804-3

Kapitola 1

Polovina října

Když Izzy vykládala těžký kufr z auta, zaslechla pleskání vlajky – kdovíproč pirátské – doprovázené řinčícím sborem kovových spon na stožáru a naříkáním káněte, které plachtilo na vzdušných proudech vysoko nad její hlavou.

Zadívala se na vlajku spuštěnou na půl žerdi a zavrtěla hlavou. Hrad přece potřeboval pirátskou vlajku. Jak jinak. Její matka hrála podle vlastních pravidel.

Vytáhla kufr po kamenných schodech, které byly uprostřed dohladka sešlapané, otevřela těžké dřevěné dveře pobité nýty a přepásané mohutným železným kováním a vstoupila na nerovnou dlažbu, o níž byla přesvědčená, že se chvěje ozvěnou stovek dávných příběhů. Tvář jí rozzářil obrovský úsměv. Právě se z ní, Izzy McBrideové, stala oficiální majitelka hradu. Z ní! Hrad Kinlochleven. Co to proboha prastrýce Billa posedlo? Rozhodně to byl šok. Vždycky všichni předpokládali, že hrad dostane jeho bratranec z východního pobřeží. Ale když se s ním setkala na Billově pohřbu, nebyla z něj cítit žádná zášť.

Právě teď potřebovala čaj. Posledních čtyřiaadvacet hodin strávila na cestách – vracela se z Irska, kde strávila posledních šest týdnů ve slavné kuchařské škole v Killorgally. Potřebovala velký hrnek čaje a jednu z těch směšně předražovaných sušenek, které si

vybrala na letišti v Edinburghu. Jak znala Xanthe, ve spíži bude vymeteno. Její matka nebyla kuchařka a o jídlo se nezajímala. Přežívala na cigaretách, ginu a salátu.

Když Izzy vstoupila do hradu, k jejímu překvapení se z velké kuchyně na konci dlouhé chodby s dřevěným obložením linula vůně jídla. Možná svou matku přece jen podcenila.

„Ahoj Xan...“ Slova jí zamrzla na rtech při pohledu na široká záda sklánějící se nad velkými černými sporákovými kamny Rayburn. Muž se otočil a Izzy stanula tváří v tvář poněkud rozčuchanému chlapíkovi, dobře přes metr osmdesát, oblečenému do vybledlých džínů a tlustého pleteného svetru, s vlněnou šálou několikrát omotanou kolem krku. Páni! Měl ty nejmodřejší oči, jaké kdy viděla mimo televizní obrazovku.

„Dobrý den,“ pozdravil a jednou rukou si odhrnul z čela divokou kštici, zatímco ve druhé držel dřevěnou lžici a něco míchal na pánvi.

„Podařilo se vám ho zprovoznit,“ kývla hlavou k tomu sporákovému monstru, které se jí nikdy dřív nepodařilo zapálit.

„Ano,“ usmál se. „I když jsem se musel uchýlit k návodu na YouTube a trochu mi pomohl i podpalovač.“

Izzy přikývla a přála si, aby to udělala už dřív, ale nějak jí to připadalo jako podvod. Majitelka skotského hradu by přece měla umět zapálit dřevo ve vlastních kamnech.

„Promiňte, kdo jste?“ zeptala se možná až příliš přímo, ale nestává se každý den, že člověk přijde domů a v kuchyni najde cizího chlapa, který i navzdory nedbalému strništi vypadá jako filmová hvězda. Svou neomalenost přičítala těm fascinujícím modrým očím.

Zvedl jedno obočí. Samozřejmě že to dokázal. Už při prvním pohledu na něj bylo jasné, že je to typ muže, který to umí.

„Já jsem Ross Strathallan a vy?“

Trochu vyvedená z míry na něj chvíli zírala a snažila se přijít na to, jak znovu převzít kontrolu nad situací, zatímco její mozek, stále ještě rozladěný únavou z cesty a téma modrýma očima, se rozpouštěl na kaši. „Já jsem McBrideová... chci říct Izzy McBrideová.“

Upřeně se na ni zadíval a jeho obočí vyjadřovalo něco na způsob *netuším, o co tu jde, ale hraju s vámi*. „Těší mě, McBrideová.“ Otočil se zpátky k pánvi na sporáku.

„Ehm, promiňte,“ vykoktala Izzy, která nechápala jeho naprostý nezáměr o to, kdo je. Možná byla šest týdnů pryč, ale tohle byl její domov a ona neměla ponětí, co Ross Strathallan, ať už to byl kdokoli, dělá v její kuchyni.

„Ano?“ odpověděl, jako by jí nabízel pomoc. Byl naprosto v pohodě, jak v této situaci, tak sám se sebou. Jeden z těch nesmírně sebevědomých, klidných, ale ne arogantních a sebestředných mužů, kteří se cítili dobře ve své kůži. Zároveň z něj byl cítit jistý odstup, jako by se držel stranou od světa.

Nechtěla, aby to zase znělo hrubě, ale co tady dělal? V její kuchyni. Měla tolik plánů, které se soustředily na tuto místnost, srdce hradu. Nechtěla mít v kuchyni žádné cizí lidi. Tohle byl její prostor. Celou dobu, co byla na kuchařském kurzu v Irsku, se nemohla dočkat, až se vrátí domů, převezme kontrolu nad svým panstvím a začne trénovat a chystat se na příjezd platících hostů. Mít tady cizího člověka, ve svém domě... no, dvakrát se jí to nelíbilo.

„Co tady děláte?“ Ta slova zněla na Izzy nezvykle bojovně. Obvykle byla mnohem trpělivější – s matkou, jakou byla ta její, jí nic jiného nezbyvalo.

Znovu zvedl to zatraceně dráždivé obočí a upřeně se na ni zadíval. „Právě se chystám večerět.“ Zdvihl lžící a odhalil pečené fazole.

Rozhodla se si neodfrknout, i když v Irsku, kde strávila posledních pár týdnů, se pečené fazole nepočítaly jako večere. Její kuchařská mentorka, Adrienne Byrneová, by byla zděšená.

„A proč?“ chtěla vědět.

„Protože mám hlad,“ objasnil pomalu a pečlivě, jako by mluvil s naprostým idiotem.

Šlehla po něm pohledem. Snažil se být vtipný? Záměrně podrážděně si povzddechla a na oplátku mu věnovala přelazený úsměv. „Ano, ale proč vaříte v téhle kuchyni? V tomhle domě? Co tady děláte?“

„Bydlím tady,“ odpověděl, jako by to bylo naprosto samozřejmé.

„Ne, nebydlíte,“ namítla.

„Ale ano.“

„To nemůžete.“

„Můžu.“

„Odkdy? Ne,“ zdvihla ruku. „Na to neodpovídejte. Nemůžete tu zůstat.“ I když za jiných okolností by ho rozhodně nevyhodila. Měl v sobě něco důvěryhodného, spolehlivého a neochvějného, a to i bez vzhledu a postavy ragbisty. Ne že by se jí takoví muži normálně líbili. Tedy ne v reálném životě, i když o Jamiem Fraserovi z *Cizinky* měla víc než žhavé fantazie.

„Dovolím si nesouhlasit. Proč si nepromluvíte s mojí domácí, Xanthe? S majitelkou domu.“

„S domácí?“ Izzyin hlas se ztišil. „Vy jste se sem nastěhoval? Kdy? Jak?“

„Tak jak se stěhuje většina lidí. Donesl jsem si nějaké krabice a kufry, jo a taky pokojovou kytku, pokud si vzpomínám.“ Koutky úst mu zacukaly nemístným pobavením, které v ní vyvolávalo chuť ho praštit, ačkoli měla podezření, že by se jí od žulově tvrdé hrudi odrazila ruka jako postavičce z kresleného filmu. Ne že by někdy v životě někoho praštila, ani necítila tu

potřebu, kromě toho jednoho případu, kdy jí Philip oznámil, že je zasnoubený. A ani s tím nebude začínat.

„To mě mohlo napadnout,“ zamumlala si pod vousy. „A jak dlouho se hodláte zdržet?“

„Tři měsíce, možná déle. I když to vycházelo z předpokladu, že si platím za klid a ticho.“ Při tom ostrém výpadu přimhouřil oči a pak se vrátil k pánvi, zdvihl jeden ze dvou plátků toastu, které hnědly na horní desce sporáku Rayburn, přesunul ho na talíř a na něj vyklopil něco, co vypadalo jako téměř plná plechovka fazolí. Vzal svou večeři, přisunul si židli a posadil se k jídlu, přičemž si o hrnek s čajem opřel čtečku.

Upřeně se na něj zadívala. „Tři měsíce? To nemůžete. Nechci být nezdvořilá, ale opravdu tu nemůžete zůstat. Nejsme zdaleka připraveni na hosty. Budete muset odejít.“

„Tak znovu, doporučuji, abyste si to vyřídila s Xanthe,“ zopakoval s tím nejotravnějším klidem. Natáhl se dopředu, aby zapnul kindle, a pustil se do čtení. Ignoroval ji.

„To taky udělám,“ ujistila ho a zněla jako vzteklé batole.

Matku asi zabije, co si proboha myslela? Nebyli připraveni na platící hosty, a už vůbec ne na takové, kteří si sami vaří. Tohle nebyla žádná zatracená mládežnická ubytovna, noclehárna nebo podnájem. Nejdřív bylo potřeba udělat strašně moc práce, ale v duchu si naplánovala, že – jakmile přijde na to, jak pracovat se sporákem – kuchyně bude jen její království, oddělené od zbytku domu. Místo oddechu, zejména od její matky. Zdálo se, že tenhle muž se tu zabydlel, a Izzy z toho vůbec neměla radost.

Měla ale hlad a přese všechno ty fazole voněly dobře. Zavětřila, prošla kolem něj, vzala si talíř a nandala si zbývající plátek toustu a zbytek fazolí z pánve. Ignorovala, že na ni zírá, posadila se naproti němu a pustila se do jídla. Tohle byla její kuchyň, nenechá se odsud vystrnadit.

„Poslužte si,“ pobídl ji s rozzuřeným pohledem na její talíř.

„Děkuji.“

„Nechtěla byste ještě jednu plechovku? Nakoupil jsem jich spoustu a můžu je strhnout z účtu, jestli chcete.“

Izzy s řinčením upustila vidličku na talíř. Bože. Takový trapas. Předpokládala, že ať už její matce zaplatil cokoli, zahrnovalo to přinejmenším jídlo. Byla Xanthe opravdu tak bezostyšná?

Šla jí pára z uší, ale Xanthe nemělo smysl konfrontovat, to by jí jen vyhnalo krevní tlak do skutečně nebezpečné výše. A tak se Izzy vyřítila zpátky do chodby, prohnala se kolem paroží a rybářských prutů zdobících stěny a doběhla na verandu, kde popadla jednu z voskovaných bund, které tam visely. Potřebovala čerstvý vzduch. Přetáhla si ji přes sebe, ramenem otevřela těžké dřevěné dveře a vyšla na šterkovou příjezdovou cestu. Krátce se zastavila, aby se nadechla a uklidnila, a pak se vydala mezi okrasnými stromy a keři v parku směrem ke svahům nedalekého vřesoviště.

Slunce stálo na obloze nízko, nejspíš zbývala už jen hodina denního světla a mraky se pomalu barvily dorůžova zapadajícím sluncem, ale jí to bylo jedno, potrebovala být venku. Díky pobytu v Irsku se naučila, že zatímco jídlo může vyživovat tělo, pobyt venku, v souladu s přírodou, živí duši. A to právě teď potrebovala. Po dvaceti minutách svižné chůze se konečně zastavila, popadla dech, a otočila se, aby se podívala dolů ze svahu na cestu, kterou přišla.

Podvečerní světlo zalévalo scenérii zlatem, ladícím s podzimní duhou, kaštanových, oranžových a rubínově červených tónů. Prudká radost se jí zabodla do srdce a potlačila dřívější podráždění. Se směsicí pýchy, vzrušení a hrůzy shlížela na hrubě

tesané zdi hradu Kinlochleven, tyčící se mezi podzimními stromy oděnými do zemité hnědé, žluté a bledě růžové barvy, které se tísnily kolem jeho zdí. Za ním střežily obzor rezavě zbarvené kopce porostlé kapradím a působivost výjevu umocňoval dokonalý zrcadlový odraz na klidné hladině jezera Loch Leven.

Skotský hrad z devatenáctého století ve skotském baronském slohu, s nápadnými, šindelem pokrytými kuželovitými střechami, věžičkami a cimbuřím, působil majestátně a za svou nádheru vděčil minulé éře romantismu a bohatství. Nyní byl i jejím domovem – přinejmenším v dohledné budoucnosti, pokud se jí podaří zajistit, aby jim střecha nespadla na hlavu. A o to se bude starat do posledního dechu.

Klesla na padlý kmen stromu, podepřela si bradu rukou a zadívala se na krásné dědictví, jehož byla nyní strážkyní. Musela stavbu zachovat pro budoucí generace, ale zároveň zajistit, aby si na sebe hrad vydělal. Přeměnit ho na malý soukromý hotel byl jediný způsob, jak si zajistit příjem, který ji napadl. Její prastrýc byl neoblomný a nechtěl, aby se cokoli z panství rozprodalo, proto ho odkázal jí, a ne její matce nebo bratřenci z východního pobřeží.

Bylo toho potřeba hodně udělat a jedním z nejzákladnějších úkolů bude udržet Xanthe na uzdě. Očividně se už nechala unést a nabídla tomuhle úplně cizímu člověku pokoj. Izzyina matka byla ten typ člověka, který se chtěl rozeběhnout dřív, než se naučí chodit, a nejlépe rychlostí trahající olympijské rekordy. Téměř nikdo nechápal, po kom Izzy zdědila zdravý rozum, protože se zdálo, že její dávno mrtvý otec na tom nebyl o moc lépe. Zemřel během smrtelné nehody, když bylo Izzy pět let, při závodech traktorů na silnici před jejich domem.

Dost už sebezpytu. Podívala se na svůj telefon. Skupina na WhatsAppu, kterou založili během kuchařského kurzu v Irsku, reagovala na její předchozí zprávu.

Izzy: Jsem doma. Pekelná cesta, ale je fajn být zpátky.

Jason: Jsem zpátky v práci, šéf už práská bičem. Nemůžu tomu věřit, ale už teď mi Killorgally chybí.

Fliss: Doufám, že tvůj nový podnik půjde dobře, Izzy. Hodně štěstí.

Jason: Dej nám vědět, až se budeme moct zastavit, nikdy jsem na hradě nebydlel.

Hannah: Hodně štěstí s vařením!

Usmála se na telefon. Všichni jí budou chybět, ale nejvíc Hannah, Fliss a Jason, kteří jí byli věkově nejbližší. Zbylí starší dva, Alan a Meredith, se během pobytu v Irsku k velké radosti všech dali dohromady. Izzy se postavila a oddechla si. Teď, když se konečně uklidnila, bylo načase najít matku a zjistit, jak je to s Rossem Strathallanem a jak rychle se ho může zbavit a získat zpět svou kuchyni.

Kapitola 2

Vrátila se a s úlevou zjistila, že kuchyň je prázdná, ale zrovna když se s pocitem vděčnosti poprvé napila čaje, otevřely se dveře a vešel šlachovitý muž s prošedivělými vlasy, ve kterých ještě zbývalo pár vybledle rezavých pramínků.

„Ach, děvče, jsi zpátky. Viděl jsem přijíždět auto po silnici.“

„Duncane, jak se máš?“ Usmála se na něj. Na hradě pracoval víc jak dvacet let a měl už být v dávno důchodu, ale nabídl se, že jí pomůže s čímkoli, co bude s péčí o panství souviset.

„Jde to, jde to. Jak bylo v Irsku?“

„Dost dobře,“ pokývala hlavou. „Už si vařením neuříznu ostudu.“ Kdykoli promluvila s Duncanem, její přízvuk zesílil. „Dáš si šálek čaje?“

„Aye. Mám toho spoustu, co ti musím vyprávět,“ potřásl hlavou a zacvakal zuby.

„Dobře,“ souhlasila a začala mu chystat šálek.

„Mám tu nabídku od stavbařů na opravu střechy.“

„To je skvělé, díky, Duncane.“ Vděčně se na něj usmála, ohromená jeho pamětí. Mluvili o tom už před šesti týdny a on to za dobu její nepřítomnosti nezapomněl zařídit.

Věnoval jí odměřený úsměv. „Nemyslím si, že mi budeš děkovat, až uvidíš odhad. Ta střecha je trochu horší, než jsme si mysleli.“

„O kolik horší?“ zeptala se Izzy a sevřela v rukou šálek, jako by jí jeho teplo mohlo poskytnout útěchu.

Duncan chvíli kroutil rty do různých komických tvarů.

„Tak ven s tím.“

„Vypadá to na dvacet tisíc. Minimálně.“

Čaj jí v žaludku zavířil a zvedl vlnu nevolnosti. „To je hodně peněz.“

„Nejdřív by to mohli jen trochu vyspravit, ale celá ta část nad východním křídlem potřebuje vyměnit.“

Izzy otupěle přikývla a snažila se, aby se jí neudělalo špatně.

„Na druhou stranu, slepice pořád snášejí.“

„Skvělé,“ usmála se slabě.

„Takže nebudeme mít hlad!“ Věnoval jí veselý úsměv. „Jsem rád, že jsi zpátky, děvče.“ Jeho tvář na okamžik potemněla. „Je moc dobře, že jsi zpátky. Xanthe mě posledních pár týdnů nutila běhat po domě jako blázen. Rád si odpočinu. Moc rád.“

Izzy se na něj jemně usmála a přemýšlela, co proboha její matka vyváděla.

„Raději ji půjdu najít. Ještě jsem ji neviděla.“

„Nezměnila se,“ konstatoval Duncan a sevřel rty do rovné linky.

Když o několik minut později vyšla na hlavní chodbu, z patra nad ní se ozvalo volání hlasem silným jako lodní siréna. „Izzy, miláčku! Jsi doma!“

Její matka se naklonila přes dřevěné zábradlí a pokynula jí jako Její královská Výsost z královské jachty Britannia připlouvající do doku.

„Ano, Xanthe, jsem doma,“ zamumlala si Izzy pro sebe, zatímco její matka vesele hopkala ze schodů, div se nezamotala do vrstev šeríkového šifonu vznášejícího se kolem jejích nohou.

Dole pod schody stiskla Izzy ramena a ladící lila peříčko fascinátoru, usazeného jako exotický pták na ohnivě rudých kadeřích, Izzy málem vypíchlo oko. „Miláčku, podívej se na ty tmavé kruhy pod očima. Musíme ti sehnat okurku.“

„Proč byl v kuchyni ten cizí chlap?“

Matka si povýšeně potáhla z cigarety ve špičce posázené kamínky a nezbedně se ušklíbla. „Hezký, co? Ta ramena. Má v sobě něco z Jamieho Frasera. Myslela jsem si, že bychom si ho mohly nechat.“

Izzy vyprskla smíchy. Její matka byla naprosto šílená, ale nemělo smysl se s ní snažit hádat, už dávno se naučila, že je to kontraproduktivní. „Jsi nenapravitelná. Co tady dělá? Myslí si, že tu zůstane tři měsíce.“

„Ano,“ potvrdila Xanthe a vypadala spokojená sama se sebou. „Paní McPhersonová, ta ženská, co vede poštu, ta s těmi zuby... myslíš, že tady mají zubaře? Mám pocit, že mám trochu uvolněnou plombu...“

Izzy si povzdechla. Její matka uměla skvěle odbočovat od tématu.

„Co ta paní McPhersonová?“

„No, to ona ho sem před pár týdny poslala. Věděla – samozřejmě, že to věděla, dělá na poště, tam vědí vždycky všechno, že jo – a řekla mu, že plánujeme otevřít hotel. A on chtěl někde bydlet v naprostém klidu, a protože nemáme žádné další hosty, myslela jsem, že se na to skvěle hodíme.“

„Nemáme žádné další hosty, protože na ně nejsme připraveni.“ Izzy zaskřípala zuby.

„Pche, zlatíčko. Máme pokoje. Měla bys vidět, co jsem udělala s přijímacím salonkem, zatímco jsi byla pryč. A on se o sebe docela rád stará sám. Vlastně ho skoro nevidám. Což je škoda, dá se na něj koukat.“

„O to nejde.“ Izzy polkla a desetkrát stiskla ukazováček mezi palcem a prstem druhé ruky.

„Slíbil, že ani nebudeme vědět, že je tady.“ Matčin hlas, už tak dost zvučný, zesílil o dalších pár decibelů. „Je to spisovatel. Profesor historie na prázdninách. Vážně, drahoušku, celé dny tráví ve svém pokoji, pak se jde projít a zas tam tráví celé noci. Vlastně hrozná nuda, i když doufám, že je to jeden z těch vysokých, tmavých a zádumčivých typů. Tichá voda a tak. Myslíš, že pod tím klidným zevnějškem bublá nějaká vášeň? I když, s ním vážně nejsou žádné problémy. A teď se pojd' podívat, co jsem udělala.“

Než Izzy stačila říct další slovo, matka odplula na svém fialovém obláčku. Izzy ji s rozhořčeným povzdechem následovala přes halu do severní chodby a pak další chodbou s prodřeným tartanovým kobercem, místy přilepeným lesklou šedou lepicí páskou. Samozřejmě bylo nutné ho vyměnit dřív, než někdo o jeden z odřených okrajů zakopne a zlomí si vaz. Další důvod, proč ještě nemohli mít hosty. Bezpečáci a hygiena by si tu podávali dveře.

„A ještě jedna věc. Proč na věži vlaje lebka se zkříženými hnáty?“

„Není to legrace? Našla jsem ji v jednom z kufrů na půdě a řekla jsem si, proč ne. Bude sousedům ukazovat, že jsme doma.“

Izzy se usmála. Typická Xanthe.

„Ta-dá!“ zahalasila Xanthe a otevřela dveře.

Izzy vstoupila do místnosti, která měla čtyři velká okna s výhledem na jezero a další dvě okna na boční stěně. Světlo tu bylo vždycky nádherné, a to až do té míry, že bohužel zvýrazňovalo vybledlou malbu na stěnách, bujnou sbírku pavučin kolem